

РЕШЕНИЕ

№ 24410

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **315** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215, ал.1 и чл.190, ал.6 ЗУТ.

Образувано е по жалба от Г. О. С., подадена чрез адв.О. С.-САК, срещу мълчалив отказ на кмета на Район „В.“-Столична община по заявление вх.№РВР25-ГР94-2796/28.11.2025г. да издаде заповед за прокарване на временен път за осигуряване на достъп до поземлен имот с идентификатор 68134.2807.42 по КККР на [населено място].

В съд.з. жалбоподателят Г. О. С., чрез адв.С., поддържа жалбата. Претендира за направените по делото съдебни разноски.

Ответникът – кметът на Район „В.“-Столична община, чрез юрик.Б., оспорва жалбата като недопустима, алтернативно – неоснователна.

Заинтересованата страна М. Б., лично в съд.з., оспорва жалбата, като излага твърдения, че през терена, през който се иска да се прокара временен път, минава газопровод.

Заинтересованата страна К. С. Х. в съд.з. заявява, че е съгласна да се осигури достъп за жалбоподателя.

Заинтересованата страна Д. Д. П., в писмено становище от нея и процесуалния й представител – нейната дъщеря Л. Ч. С., оспорва жалбата, като заявява, че не е съгласна имота й, за който има инвестиционни намерения, да обслужва имота на жалбоподателя.

Заинтересованите страни Д. К. Л., и Н. Н. Н., в представено по делото писмено становище от процесуалния им представител адв.М., заявяват, че са съгласни временният път да бъде прокаран според варианта, който не засяга поземлен имот с идентификатор 68134.2807.293.

Заинтересованите страни К. С. Х., Б. К. Б. и „Вайс Профил“ООД, Е. К. С., Т. Б. З., Б. В.

Б., Т. И. П., А. И. М., Х. Д. Х. и И. К. Л. не ангажират становища по делото.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото писмени доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Видно представена скица на поземлен имот, издадена от СГКК-гр.С., и Нотариален акт за собственост върху недвижим имот №34, том I, рег.№4114, дело №31 от 04.05.2023г., жалбоподателят е собственик на поземлен имот с идентификатор 68134.2807.42 по КККР на [населено място], район „В.“, „О.“, м.Б. камък“.

Съгласно данните от КККР, собственици на ПИ с идентификатори 68134.2807.64, 68134.2807.84 и 68134.2807.84 са заинтересованите страни.

Със заявление с вх.№РВР25-ГР94-2796/28.11.2025г. на Столична община, район „В.“ жалбоподателят Г. О. С. е пискал издаване на заповед по чл.190 ЗУТ за прокарване на временен път за осигуряване на достъп до ПИ с идентификатор 68134.2807.42. Към заявлението са приложени скици-предложения с два варианта за прокарване на временния път – и двата предвиждат прокарване през предвидената улица по действащия регулационен план през ПИ с идентификатори 68134.2807.64 и 68134.2807.84, след което за да достигне до имота на жалбоподателя: по първия вариант продължава през ПИ с идентификатори 68134.2807.84 и 68134.2807.53; а по втория вариант продължава през ПИ с идентификатор 68134.2807.293.

Не се спори, че към момента на подаване на заявлението, по отправената им от жалбоподателя нотариална покана липсва съгласието на собствениците на засегнатите поземлени имоти за учредяване на поискания сервитут.

Жалбата срещу мълчаливият отказ на кмета на Район „Овча купел“-Столична община е подадена на 29.12.2025г. /първият работен ден след 23.12.2025г./.

След подаването на жалбата, видно от Протокол №2/06.01.2026г., заявлението на жалбоподателя е разгледано на заседание на комисията по чл.210, ал.1 ЗУТ, назначена със Заповед №РВР25-РД56-367/17.11.2025г. на кмета на Район „В.“. С решението си Комисията е указала на заявителя да представи мотивирано предложение с отразени засегнати площи и оценка от лицензиран оценител за имотите частна и/или частна общинска собственост, през които се иска прокарване на временен път по реда на чл.190 от ЗУТ; като комисията е указала и че счита за технически по-целесъобразно прокарването на временния път през поземлени имоти с идентификатори 68134.2807.64, 68134.2807.84 и 68134.2807.293.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Доколкото по искането за издаване на заповед за прокарване на временен път липсва произнасяне в законоустановения 14-дневен срок, жалбата срещу мълчаливият отказ се явява подадена в едномесечния срок по чл.149, ал.2 АПК. Оспореният отказ, по своята правна същност представлява индивидуален административен акт по см. на чл. 21, ал. 1 от АПК, понеже при наличието на отказ за постановяване на искания от жалбоподателя акт, се засягат правата му като на собственик на недвижим имот. С оглед гореизложеното, съдът приема че оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо. По съществото му, съдът взе предвид следното:

Редът и условията за прокарване на временни пътища са изчерпателно регламентирани в чл. 190 и чл. 191 ЗУТ. В ал. 1 на чл.190 е предвидено, че когато съгласно подробен устройствен план някои урегулирани поземлени имоти имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити, общината може да прокарва временни пътища, които осигуряват достъп до съответните имоти. При нужда временни пътища могат да се прокарват и в урегулирани части на населени места и селищни образувания, за които ще бъдат създадени нови подробни

устройствени планове, както и в неурегулирани още части, включени в общ устройствен план (чл.190, ал.2 ЗУТ). Според изискването на ал. 3 на чл.190 ЗУТ временните пътища трябва по възможност да следват новите улици по подробния устройствен план, съответно улиците по проектоплана или по извършените проучвания, като се прокарават по такъв начин, че да не засягат заварени сгради и постройки, както и дълготрайни декоративни дървета. По принцип и съгласно условията на чл.190, ал.6 ЗУТ временни пътища се прокарават въз основа на писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти, сключен с нотариална заверка на подписите. При липса на съгласие прокараването на временен път се разрешава със заповед на кмета на общината. Обезщетението на правоимащите за вредите, причинени от прокараването на временния път, е предмет на изрична уредба в чл.191 ЗУТ и размерът му се определя по реда на чл.210 от закона (ал. 4 на чл.191 ЗУТ). Анализът на цитираните разпоредби обосновава извод, че актът на кмета по чл. 190, ал. 6 ЗУТ за прокараване на временен път е предпоставка и основание за определяне на обезщетението по реда и при условията на чл. 210 ЗУТ. Именно в това производство, преди да издаде заповед за прокараване на временен път, кметът на общината/района извършва преценка за наличие на предпоставките, регламентирани в чл.190, ал. 1 – ал. 7 ЗУТ, включително наличието на заварени сгради и постройки /каквато представлява и твърдения от заинтересованото лице газопровод/, най-целесъобразното технически разрешение, и съответно определя границите, в които да се произнесе комисията по чл.210, ал.1 ЗУТ – частите от ПИ, които попадат в обхвата на временния път, съответно налице ли са подобрения, които се засягат от прокараването на временния път и подлежат ли на обезщетяване според регламента на чл. 191 ЗУТ. Едва след влизането в сила на заповедта на кмета на общината/района за прокараване на временен път възниква правно основание за комисията по чл.210, ал.1 ЗУТ да определи размера на дължимите обезщетения. Според изричната норма на чл. 210, ал.1 ЗУТ компетентността на комисията се свежда единствено до изготвянето на оценки и определяне на размера на обезщетенията и последната няма правомощия да извършва преценка за наличие или липса на предпоставките за прокараване на временни пътища. Както се посочи, тази преценка се извършва в производството по чл. 190, ал. 6 ЗУТ от кмета на общината/района, който възлага извършването на оценката на комисията по чл. 210, ал. 1 ЗУТ, а не обратно.

Предвид горното, съдът намира, че доколкото произнасянето по заявлението на жалбоподателя не е било обусловено преюдициално от решението на Комисията по чл.210, оспореният мълчалив отказ следва да бъде отменен, а преписка – върната на административния орган за произнасяне по заявлението с изричен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал. 1 АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените и претендирани от него разноски за държавна такса – 5 евро и за адвокатско възнаграждение 650 евро.

Предвид гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 във вр. с чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на кмета на Район „В.“-Столична община, по заявление вх. №РВР25-ГР94-2796/28.11.2025г. от Г. О. С., да издаде заповед за прокараване на временен път за осигуряване на достъп до поземлен имот с идентификатор 68134.2807.42 по КККР на [населено място].

ВРЪЩА преписка по заявление с вх.№РВР25-ГР94-2796/28.11.2025г. на кмета на Район „В.“-СО за ново произнасяне при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на

решението.

ОСЪЖДА Столична община за заплати Г. О. С., ЕГН-[ЕГН], съдебни разноси в размер на 655 /шестстотин петдесет и пет/ евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: